

Sygn. akt: III U 39/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2014r. w O.

sprawy z odwołania M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 31.12.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje M. B. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2013 roku,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

M. B. wniósł odwołanie od decyzji (...) w P. z dnia 31.12.2013r. Nr (...), którą to decyzją odmówiono mu prawa do emerytury wskazując, że na dzień 1.01.1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) Lasów Państwowych w O. od 1.06.1977r. do 31.12.1992r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że M. B. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się na dzień 1.01.1999r. ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS wskazał również, że do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono odwołującemu okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) Lasów Państwowych gdyż w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z tego okresu zakład pracy powołał się na nieaktualne zarządzenie resortowe a podane stanowisko pracy ubezpieczonego nie jest zgodne z przepisami resortowymi.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 28.04.1999r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał M. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo do tego świadczenia było ubezpieczonemu okresowo przedłużane na podstawie decyzji ZUS, ostatnio na okres od 1.11.2012r. do 30.11.2016r.

W dniu 13.12.2013r. M. B. złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Po analizie zgromadzonej dokumentacji ZUS w dniu 31.12.2013r. zaskarżoną decyzją odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury wskazując, że zgromadził wymagany staż pracy wynoszący 25 lat, jednak nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne.

Biorąc pod uwagę datę urodzenia odwołującego – (...)– należy uznać, że może on uzyskać emeryturę określoną w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do Rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- 2) w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1.01.1999r. ma wymagany 25-letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach,
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Bezspornym jest, że odwołujący osiągnął wymagany wiek 60 lat oraz udokumentował wymagany ogólny staż pracy, bowiem organ rentowy na dzień 1.01.1999r. wyliczył go na 25 lat, nie jest też członkiem OFE.

Rozstrzygnięcie odwołania było więc uzależnione od wykazania przez M. B. 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią §2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Z ust. 2 tego przepisu wynika natomiast, że okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 Rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Z akt emerytalnych wynika, że ZUS wydając zaskarżoną decyzję odmówił zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia odwołującego w Zakładzie (...) Lasów Państwowych w O. od 1.06.1977r. do 31.12.1992r. gdyż uznał, że w wystawionym świadectwie pracy w szczególnych warunkach zakład pracy powołał się na nieaktualne zarządzenie resortowe a wskazane stanowisko pracy – kierowca samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony - wywóz drewna z lasu nie jest zgodne z przepisami resortowymi.

W ocenie Sądu do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć M. B. w/w okres zatrudnienia.

Odwołujący wskazywał, iż w Zakładzie (...) Lasów Państwowych wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, woził nim z lasu ścięte drzewo. Zdaniem Sądu wykazał fakt wykonywania takiej pracy.

Na okoliczność zatrudnienia w Zakładzie (...) Lasów Państwowych odwołujący złożył do ZUS świadectwo pracy z 31.12.1992r., w którym podano, że w zakładzie tym pracował od 1.06.1977r. do 31.12.1992r. na stanowisku kierowcy (k. 11 a.r.). Ponadto złożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.12.1992r. (k. 10 a.r.). Wskazano w nim, że w okresie od 1.06.1977r. do 31.12.1992r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony – wywóz drewna z lasu, wskazaną w Wykazie A Dział VIII poz. 2 pkt 4 Zarządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 09.05.1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu leśnictwa i przemysłu drzewnego.

Wobec zakwestionowania tego świadectwa Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w celu ustalenia charakteru pracy wykonywanej przez odwołującego w spornym okresie. Sąd w tym celu dopuścił dowód z zeznań świadków J. R. i J. Ś. oraz akt osobowych odwołującego.

Świadek J. R. zeznał, że pracował w Ośrodku (...) w latach 1986-1992. Zakład w międzyczasie przeszedł reorganizację i zmienił nazwę na Zakład (...) Lasów Państwowych. Świadek zeznał, iż zarówno on, jak i odwołujący pracowali jako kierowcy i jeździli S. o ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony. Obaj wykonywał takie same prace, tj. wywozili z lasu dłużycę i papierówkę do składnicy drewna i do tartaku, pracę wykonywali przy użyciu samochodów z przyczepami.

J. Ś. zeznał, że pracował wraz z odwołującym w Ośrodku (...) w latach 1961-1992r. jako pomocnik-ładowacz. Także według zeznań tego świadka odwołujący wykonywał pracę kierowcy, jeździł samochodami marki S. i P., woził papierówkę do C. i dłużycę, zaś świadek jeździł z nim jako pomocnik-ładowacz.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, gdyż są one spójne i zgodne a także znajdują potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji zawartej w aktach osobowych M. B.. W aktach tych znajduje się umowa o pracę i angaże, w których stanowisko pracy odwołującego określono jako stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków także co do rodzaju wykonywanych przez odwołującego czynności, gdyż są one zgodne z profilem produkcji jego zakładu pracy (leśnictwo) a nadto świadkowie z racji wykonywanych czynności mają wiedzę na temat charakteru pracy M. B., gdyż pracowali razem z nim.

Mając powyższe na uwadze, do pracy w szczególnych warunkach, w ocenie Sądu, należy M. B. zaliczyć okres zatrudnienia w Zakładzie (...) Lasów Państwowych w O. od 1.07.1980r. do 31.12.1992r.

Zdaniem Sądu należy tę pracę zakwalifikować jako pracę przy wywózce drewna z lasu. Z treści wykazu A Działu VI poz. 2 stanowiącego załącznik Nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynika, że prace wywózce drewna z lasu są pracami w szczególnych warunkach w rozumieniu tego Rozporządzenia.

Ponadto z racji tego, iż w okresie zatrudnienia w (...) w O. odwołujący pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze pow. 3,5 tony, okres ten można byłoby zaliczyć jako okres pracy w szczególnych warunkach zgodnie z Działem VIII poz. 2 Wykazu A, stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Po uwzględnieniu do okresu pracy w szczególnych warunkach w/w zatrudnienia w Zakładzie (...) Lasów Państwowych w O. odwołujący spełnia warunek posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż wyniesie on 15 lat i 7 miesięcy. Pozostałe przesłanki określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie były sporne.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że M. B. przysługuje prawo do emerytury od 1.12.2013r., tj. od miesiąca złożenia wniosku o emeryturę i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc dokonał stosownej zmiany zaskarżonej decyzji.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w Zakładzie (...) Lasów Państwowych w O.. Zdaniem Sądu organ rentowy miał prawo nie uwzględnić świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z tego zakładu, gdyż pod nie odpowiadało ono wymogom formalnym. Sąd musiał więc zbadać, na czym polegały obowiązki odwołującego, w tym zapoznać się z jego aktami osobowymi a także przesłuchać świadków. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.